

Mgr. Robert Cholenský, Ph.D.

advokát – mediátor – rozhodce

Kancelář: Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, Česká republika – Tel./fax: +420-548538896 – Mobil: +420-608967423
E-mail: robert@cholensky.cz – Internet: www.cholensky.cz – Datová schránka: 764rs4p – Advokát je plátcem DPH

Nejvyšší správní soud

Moravské nám. 611/6
657 40 Brno

Sp. zn.: (nepředchází)

Žalobce: **Pavel Matějný**
Na šancích 203
735 61 Chotěbuz

Zastoupen: Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem
Bolzanova 461/5
618 00 Brno
DS: 764rs4p

Žalovaný: **Magistrát města České Budějovice**
nám. Přemysla Otakara II, č. 1, 2
370 92 České Budějovice

Kasační stížnost

žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 8. 2013, č. j. 10 A 92/2013-36, a proti rozsudku tohoto soudu ze dne 14. 8. 2013, č. j. 10 A 92/2013-41,
podaná podle ustanovení § 102 *et seq.* soudního řádu správního
(dále jen „**SŘS**“)

Elektronicky
Soudní poplatek: viz text kasační stížnosti
Plná moc: ve spisu
Bez příloh

I.

[1] Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 8. 2013, č. j. 10 A 92/2013-36 (dále jen „**napadené usnesení**“), bylo žalobci přiznáno částečné osvobození od soudního poplatku, a to toliko od poplatku ze žaloby proti rozhodnutí žalovaného, nikoli úplné osvobození od soudních poplatků, o které žalobce žádal; jak se podává z odůvodnění napadeného usnesení, tato žádost jím byla soudem zamítnuta.

[2] Protože napadené usnesení není v souladu se zákonem, žalobci nyní nezbývá než podat proti němu v celém rozsahu

kasační stížnost

ve smyslu ustanovení § 102 *et seq.* SŘS z důvodu vadného právního posouzení věci a zmateční vady spočívající v tom, že ve věci rozhodoval asistent soudce, podle § 103 odst. 1 písm. a) a c) SŘS a navrhnout, aby kasační soud napadené usnesení zrušil a vrátil mu věc k novému projednání a rozhodnutí.

II.

[3] Žádostí včleněnou do textu správní žaloby žalobce požádal o úplné osvobození od soudních poplatků; na přiloženém potvrzení doložil, že v současné době nemá žádné příjmy a se svým majetkem nemůže z důvodu neskončeného insolvenčního řízení nakládat.

[4] Soud I. stupně napadeným usnesením žalobci přiznal osvobození od poplatku z podání správní žaloby, a v odůvodnění uvedl, že mu přiznává pouze toto osvobození, tzn. nikoli úplné osvobození od soudních poplatků, o něž žalobce požádal.

[5] Žalobce se především domnívá, že částečné osvobození od soudních poplatků nelze v souladu s ústavní zásadou práva na spravedlivý proces konstruovat tak, jak krajský soud učinil, tedy pouze ve vztahu k jednotlivé poplatkové povinnosti. Částečným osvobozením od soudních poplatků je nutno rozumět osvobození ve stanovené části, např. z jedné poloviny nebo z 90 %.

[6] Vedle toho nemohou obstát ani důvody, jimiž soud I. stupně implicitní zamítavý výrok podložil. Napadené usnesení uvádí, že „*na žalobce byl prohlášen konkurz především z důvodu jeho pasivity, kdy nebyl schopen podat soudu návrh na povolení oddlužení,*“ a že „*lze dovodit, že za situace, kdy by žalobci bylo povoleno oddlužení, nacházel by se ve zcela odlišné majetkové situaci, která nevylučuje, že by byl schopen soudní poplatek za správní žalobu uhradit.*“

[7] Tyto úvahy svědčí o nedostatku orientace krajského soudu v insolvenčním právu i v platném právu obecně. Oddlužení upravené ustanovením § 389 *et seq.* insolvenčního zákona (dále jen „**InsZ**“) není universálním a dlužníku vždy dostupným způsobem řešením úpadku, ale přichází v úvahu pouze tehdy, bude-li dlužník schopen v jeho rámci uhradit nejméně 30 % svých dluhů (ledaže by jeho nezajištění věřitelé souhlasili s úhradou nižší).

V případě žalobce, který dluží podle přihlášených pohledávek téměř pět milionů korun a není s ohledem na svůj aktuální zdravotní stav schopen dosahovat příjmů ze zaměstnání, je řešení této situace oddlužením prakticky vyloučeno.

[8] Kromě toho je třeba žalobcovu schopnost uhradit soudní poplatek posuzovat nikoli na základě hypotetických úvah, ale podle jeho skutečných osobních, majetkových a výtěžkových poměrů; není přípustné, aby byl žalobce nepřiznáním osvobození od soudních poplatků penalizován za svá, případně i chybná, rozhodnutí v minulosti, tím by bylo jeho právo na spravedlivý proces zcela negováno, resp. jeho právo na přístup k soudu by bylo protiústavně konstruováno jako právo odvozené od jeho osobních zásluh.

[9] Žalobce ve své žádosti doložil, že jsou u něho splněny předpoklady pro přiznání úplného osvobození od soudního poplatku, a toto osvobození mu proto mělo být přiznáno.

III.

[10] Další vadou, již napadené usnesení trpí, je zmatečnost řízení spočívající v tom, že ve věci rozhodovala v rozporu se zákonem asistentka soudce.

[11] Podle ustanovení § 36a odst. 4 a 5 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, vykonává asistent soudce jednotlivé úkony soudního řízení z pověření soudce, pokud tak stanoví zvláštní zákon nebo rozvrh práce, a asistent soudce je oprávněn podílet se na rozhodovací činnosti soudu v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem pro vyšší soudní úředníky; na jeho postavení se přiměřeně použijí ustanovení upravující postavení vyšších soudních úředníků.

[12] Ustanovení § 11 písm. k) zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství (dále jen „ZVSÚ“), stanoví, že vyšší soudní úředník v občanském soudním řízení a v soudním řízení správním může, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, provádět veškeré úkony soudu prvního stupně, s výjimkou věcí, kde je úkon zvláštním zákonem výslovně svěřen soudci. Takovým zvláštním zákonem je však SŘS, jenž ustanovením § 36 odst. 3 svěřuje rozhodování o osvobození od soudních poplatků výslovně předsedovi senátu.

[13] Stranou úvah žalobce i kasačního soudu v tomto směru nemůže zůstat ani recentní judikatura Ústavního soudu, konkrétně náleze ze dne 22. 5. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/10¹, jímž bylo celé ustanovení § 11 ZVSÚ, ač s odloženou účinností ke dni 31. 12. 2013, zrušeno. Ústavní soud v tomto nálezu judikoval (§ 45):

Nelze rovněž přehlédnout, že vyšší soudní úředníci se mohou podílet též na úkonech soudu ve správním soudnictví (§ 10 odst. 3, § 11 ZVSÚ). V tomto případě však ZVSÚ zcela nepokrytě ignoruje jakoukoliv možnost obrany účastníků řízení; ve správním soudnictví zkrátka proti rozhodnutí vyššího soudního úředníka neexistuje obrana vůbec. Ustanovení § 9 odst. 1 ZVSÚ totiž hovoří o možnosti předsedy senátu rozhodnout o odvolání proti rozhodnutí vyššího soudního úředníka ve věcech občansko-právních a obchodních, § 9 odst. 2 ZVSÚ pak zakotvuje obdobně možnost předsedy

1 na <http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=pl-31-10>

senátu rozhodnout o stížnosti proti rozhodnutí vydanému vyšším soudním úředníkem v trestním řízení.

[14] Spolu s dalšími úvahami Ústavního soudu ohledně nedostatku odbornosti i záruk nestrannosti vyšších soudních úředníků, a *a fortiori* též asistentů soudce, jakož i ústavní dimense rozhodování o osvobození od soudních poplatků, není možný jiný závěr, než že usnesení, jímž byla částečně zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků v soudním řízení správním, nemůže ústavně konformním způsobem vydat pouhý asistent soudce.

IV.

[15] Napadené usnesení bylo žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce doručeno dne 16. 8. 2013, tato kasační stížnost je proto podávána ve lhůtě dvou týdnů ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 SŘS.

V.

[16] Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud po projednání této části jeho kasační stížnosti napadené usnesení zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému rozhodnutí o žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků.

VI.

[17] Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne ze dne 14. 8. 2013, č. j. 10 A 92/2013-41 (dále jen „**napadený rozsudek**“), byla zamítnuta žaloba, jíž se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, Správního odboru, ze dne 2. 8. 2013, č. j. SO/11129/2013 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterou bylo podle ustanovení § 10 odst. 2 písm. a), b), c) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ShromZ**“), zakázáno shromáždění občanů oznámené žalobcem dne 31. 7. 2013, jež se má konat dne 14. 9. 2013 v době od 15.00 hod. do 20.00 hod. v Českých Budějovicích na ul. Milady Horákové, prostranství před kinem CineStar, včetně pouličního pochodu po trase v rozhodnutí popsané.

[18] Protože napadený rozsudek není v souladu se zákonem, žalobci nyní nezbývá než podat proti němu v celém rozsahu

kasační stížnost

ve smyslu ustanovení § 102 *et seq.* SŘS z důvodu vadného právního posouzení věci podle § 103 odst. 1 písm. a) SŘS a navrhnout, aby kasační soud napadený rozsudek i napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci nárok na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

VII.

[19] Napadený rozsudek přisvědčuje žalovanému v tom, že za dané situace bylo na místě shromáždění zakázat, a to jednak z důvodu osoby svolavatele, jednak kvůli dovozenému skutečnému účelu shromáždění.

[20] Ačkoli žalobce ve své žalobě argumentoval ústavněprávními i politickými konotacemi zákazu shromáždění, na nichž má nebo může být thematisována problematika soužití mezi většinovou populací a romskou menšinou, soud I. stupně k tomu toliko uvedl:

Na soudu je přezkoumat žalobou napadené rozhodnutí podle vymezených žalobních bodů, úkolem soudu není činit obecné úvahy o sociálních rizicích zákazů shromáždění a s tím souvisejícím dopadem do občanských práv bez ohledu na to, jakých problémů se zakázaná shromáždění mají týkat. Pro souzenou věc je podstatné, že jsou tu dostatečné podklady odůvodňující skutečný účel shromáždění. Tyto podklady byly zhodnoceny, skutková zjištění mají ve spise oporu a je jimi prokázáno, že shromáždění směřuje k výzvě k ohrožení práv romské menšiny, přichází v úvahu výzva k použití násilí a jinému porušování právního pořádku České republiky.

[21] Takové posouzení věci je však alibistické a nelze mu přisvědčit, neboť předestřená problematika má seznatelnou ústavněprávní i politickou dimenzi. Soud se při svém rozhodování nemůže vyhnout posouzení otázky, zda zákaz shromáždění je skutečně nezbytným opatřením, prostředkem *ultima ratio*, jak je vymezeno v čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a dimenze politická vstupuje do hry při testu proporcionality mezi svobodou shromáždění a – ať skutečně nebo domněle – dotčenými právy romské menšiny, neboť soud při přezkoumání rozhodnutí o zákazu shromáždění musí, *inter alia*, posoudit i to, zda omezení jednoho základního práva, v daném případě svobody shromáždění, skutečně může zajistit efektivní ochranu práva konkurujícího. Že je žalobce přesvědčen, že tomu tak není, a z jakých důvodů, vysvětlil ve své žalobě i v následné replice k vyjádření žalovaného.

[22] Protože soud I. stupně v napadeném rozsudku ústavněprávní linii žalobní argumentace vůbec nesledoval a vypořádal se s ní pouze povšechnou argumentací, žalobce nemůže než zopakovat, že podle jeho názoru není zákaz shromáždění dostatečně odůvodněn ani úvahami o jeho skutečném účelu, ani odkazy na „nevhodnost“ osoby svolavatele, ale je třeba vyjít z těch úvah, které žalobce během procesního diskursu nastínil, a jak napadený rozsudek, tak napadené rozhodnutí jako porušující žalobcova ústavní práva zrušit.

[23] Aby žalobce na tomto místě dále polemisoval s úvahami napadeného rozsudku, by zřejmě bylo neúčelné, neboť ty se s jeho stěžejní žalobní argumentační linií míjejí a k důvodům, pro něž žalobce pokládá rozhodnutí o zákazu shromáždění za nezákonné, resp. ústavně nekonformní, se relevantně nevyjadřují.

VIII.

[24] Napadený rozsudek byl žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce doručen dne 16. 8. 2013, tato kasační stížnost je proto podávána ve lhůtě dvou týdnů ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 SŘS.

IX.

[25] Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby kasační soud po projednání jeho kasační stížnosti napadený rozsudek a spolu s ním i napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

V Brně dne 17. srpna 2013

Pavel Matějný